

Prelatovo pismo (maj 2013)

Gospodov vnebohod je priložnost, nam pravi Prelat Opus Dei, da se “vprašamo, kako naj se konkretizira naša združenost z božjo voljo”. Na ta praznik ter na še druge praznike v mesecu maju je osredotočeno njegovo mesečno pismo.

6. Maj. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Mesec maj je čas, bogat z liturgičnimi praznovanji in obletnicami Opus Dei. Želimo ga preživeti z roko v roki z Marijo, našo Materjo, ki nas vedno vodi k svojemu Sinu, po Njem in z Njim pa k Svetemu Duhu in Bogu Očetu. Od sedaj naprej prosimo našo Gospo, naj nas spremlja od blizu, naj nam vedno pridobiva obilnih milosti, da bomo poslušni Tolažniku – kakor Ona – in bomo tako bolj in bolj podobni njenemu Sinu Jezusu.

V tednih, ki so že pretekli od izvolitve papeža Frančiška, smo videli gorečnost po notranji prenovi, ki se je prebudila v tolikih ljudeh, saj so mnogi javno izrazili potrebo, da bi ponovno ali pogostejše pristopili k zakramentu spovedi. Zahvalimo se Gospodu za te darove, na prvem mestu tako, da jih vsak od nas kar najbolje izkoristi ter si ob tem prizadeva, da bi se naši sorodniki, prijatelji, sodelavci ali sošolci odločili vsak dan v polnosti živeti krščansko

življenje, popolnoma skladno z vero, ki jo izpovedujemo. Tako moramo ravnati tudi mi.

Nadaljujmo z razlago členov vere. Poglobimo se v skrivnost Gospodovega vnebohoda. Verujemo, da je Jezus Kristus po svojem vstajenju od mrtvih *šel v nebesa* in *sedi na Očetovi desnici*[1]. Ob tej slovesnosti, ki jo obhajamo v četrtek, 9. maja, ali v nedeljo, 12. maja – v krajih, kjer je prestavljena na nedeljo –, se moramo vsi zaustaviti in se spomniti na blaženi cilj, h kateremu smo poklicani. Ta resnica nas obenem spominja na dogodek odrešenja, ki je zgodovinsko dejstvo, in kot tako je vnebohod »dokončni vstop Jezusove človeške narave v nebeško območje Boga, iz katerega se bo vrnil, ki pa ga medtem skriva človeškim očem«.[2] Sedaj je navzoč v evharistiji, na zakramentalen način; toda v svoji naravni biti je navzoč samo v nebesih, od koder bo

ob koncu časov prišel v slavi in veličastvu ter bo sodil vsem ljudem.

Evangelist, ki najbolj podrobno opisuje ta dogodek, je sveti Luka; ta nam na začetku knjige Apostolskih del pove, da je Gospod *po svojem trpljenju (...) z mnogimi znamenji dokazal, da živi: štirideset dni se jim je prikazoval in jim govoril o Božjem kraljestvu.*[3] Zapisal je tudi, kako je Gospod med enim izmed prikazovanj apostolom *odprl um, da so doumeli Pisma. Rekel jim je: Tako je pisano: Mesija bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih, in v njegovem imenu se bo oznanilo vsem narodom spreobrnjenje v odpuščanje grehov, s čimer bodo začeli v Jeruzalemu. Vi ste priče teh reči.*[4]

Sveti Jožefmarija je o teh prizorih velikokrat premišljeval na družinskih srečanjih s številnimi ljudmi. Nekoč je na primer poslušalce povabil, naj premišlujejo

o Gospodu po njegovem vstajenju od mrtvih, ko je **govoril o mnogih rečeh, o vsem, kar so ga spraševali njegovi učenci. Mi ga v tem nekoliko posnemamo, kajti vi in jaz smo Gospodovi učenci in želimo si izmenjati vtise**[5]. Ob neki drugi priložnosti je dodal: **govoril jim je tako, kot sedaj mi govorimo tukaj, enako! To je kontemplacija: pogovor z Bogom. In kontemplacija ter pogovor z Bogom nas vodita h gorečnosti po dušah, k veliki želji, da bi privedli h Kristusu tiste, ki so se oddaljili.** [6]

Toda vrnimo se k trenutku vnebohoda, ko je Jezus učence odpeljal ven proti Betaniji. Povzdignil je roke in jih blagoslovil. Medtem ko jih je blagoslavljal, se je odmaknil od njih in se vzdignil v nebo.[7] Na eni od nedavnih avdienc se je papež Frančišek ob premišljevanju te skrivnosti vprašal: **Kakšen je pomen**

tega dogodka? Katere so njegove posledice v našem življenju? Kaj pomeni gledati Jezusa, ki sedi na Očetovi desnici?[8]

Gospod se je dvignil v nebo kot Glava Cerkev; odšel je, da bi nam pripravil prostor, kakor je obljubil[9]. »Jezus Kristus, glava Cerkev, je šel pred nami v veličastno Očetovo kraljestvo, da bi mi, udje njegovega telesa, živeli v upanju, da bomo nekoč večno z njim.«[10] Da pa bi lahko s Kristusom vstopili v slavo, je nujno slediti njegovim korakom. Papež nam pokaže, kako Jezus medtem, ko vstopa v Jeruzalem, da bi obhajal svojo zadnjo pasho, na kateri je dopolnil odrešujočo žrtev, že **vidi cilj, nebesa, vendar se zaveda, da gre pot, ki vodi v Očetovo slavo, prek križa, prek pokorščine božjemu načrtu ljubezni do človeštva (...).** Tudi nam mora biti v našem krščanskem življenju jasno, da vstop v božjo slavo

zahteva vsakodnevno zvestobo
Njegovi volji, tudi ko le-ta zahteva
žrtvovanje, ko je včasih potrebno
spremeniti svoje načrte.[11] Ne pozabimo, moje hčere in sinovi, da ni krščanstva brez križa, ni resnične ljubezni brez žrtvovanja. Poskušajmo svoje vsakodnevno življenje prilagoditi tej veselja polni resničnosti, ki pomeni hoditi po isti poti, po kateri je hodil Učitelj, ki je *Pot, Resnica in Življenje*[12].

Zato nas veliki praznik vnebohoda vabi, naj se vprašamo, kako naj se konkretizira naša združenost z božjo voljo: brez preprek, brez vezanosti na lastni jaz, s polno odločenostjo – ki jo obnovimo vsako jutro –, da bomo božjo voljo iskali, jo sprejemali in jo ljubili z vsemi svojimi močmi.

Gospod ne skriva pred nami
dejstva, da ta pokorščina, vdana
Božji volji, zahteva odpoved in
predajanje, saj ljubezen ne
zahteva pravic: hoče služiti. On je

prvi prehodil to pot. Jezus, kako si bil Ti pokoren? Usque ad mortem, mortem autem crucis(Flp 2, 8), do smrti, do smrti na križu. Treba je iti ven iz sebe, otežiti si življenje, izgubiti ga zaradi ljubezni do Boga in do duš.[13]

Sveto pismo pripoveduje, da so se apostoli po vnebohodu v velikem veselju vrnili v Jeruzalem. Bili so ves čas v templju in so slavili Boga.[14] Še nekaj dni pred tem pa so se razžalostili, ko jim je Jezus napovedal, da ne bo več čutno prisoten med njimi[15]; sedaj jih vidimo polne veselja. Kako si lahko razložimo to spremembo? Z očmi vere so celo pred vidnim prihodom Svetega Duha **razumeli, da bo Jezus vedno ostal z njimi, čeprav odtegnjen njihovim očem; ne bo jih zapustil, in v Očetovi slavi jih bo podpiral, vodil in posredoval zanje[16].**

Tudi sedaj po veri vemo, da je Jezus Kristus še naprej blizu nas: prek milosti, skupaj z Očetom in Svetim Duhom, ter v sveti evharistiji. On je naša opora in naša moč, starejši brat, najbližji prijatelj, ki nas nikoli ne zapusti, predvsem v trenutkih stisk ali boja. **Kot pravi sv. Janez v svojem prvem pismu, je Jezus naš zagovornik. Kako lepo je to slišati! Ko mora kdo iti pred sodnika ali je nečesa obtožen, si najprej poišče odvetnika, zagovornika, ki ga bo branil. Mi imamo zagovornika, ki nas brani, nas varuje pred hudičevimi zvijačami, brani nas pred nami samimi in pred našimi grehi! (...) Ne bojmo se iti k njemu in ga prositi odpuščanja, prositi blagoslova, prositi usmiljenja!**[17]

Ali se zavzemamo, da bi bili vedno v božji pričujočnosti, pa naj se zgodi karkoli? Ali znamo sprejeti to, kar nam odreja? S kolikšno zavzetostjo ga prosimo?

Gotovost, da nas Učitelj spremlja, je še ena posledica vnebohoda, ki nas napolnjuje z mirom in veseljem. To sta veselje in mir, ki ju moramo posredovati drugim, vsem ljudem, ki so v stiku z nami, predvsem tistim, ki trpijo – morda ne da bi se tega kaj dosti zavedali – zaradi svoje oddaljenosti od Boga. Kakor je poudarjal sveti Jožefmarija, ko je pisal o tem prazniku, imamo pred seboj ***pomembno nalogo. Ne smemo ostati pasivni, saj nam je Gospod izrecno naročil: trgujte, dokler ne pridem (Lk19, 13). Medtem, ko čakamo vrnitev Gospoda, ki bo ponovno zavladal svojemu kraljestvu, ne moremo stati križem rok. Širjenje Božjega kraljestva ni samo uradna naloga članov Cerkve, ki predstavljajo Kristusa, ker so od Njega prejeli sveto moč. Vos autem estis corpus Christi, tudi vi ste Kristusovo telo, nam pove apostol, z jasno***

zapovedjo, naj trgujemo do konca.

[18]

Ta mesec, ki je v mnogih deželah posvečen Mariji, je bil v Delu vedno še posebno apostolski čas. Naš Oče nas je naučil hoditi na romanje h kateri od Marijinih kapelic ali cerkva v družbi – če je mogoče – katerega od naših prijateljev ali kolegov. Vsi smo že izkusili, da se potem vrnemo v običajno življenje – k delu, v družino – z novo notranjo energijo, ki nam jo izprosi naša Mati, da bi nas vodila ali ponovno pripeljala k svojemu Sinu Jezusu. Spominjam se prvega romanja našega Očeta v Marijino svetišče Sonsoles v Avili – jutri se bo dopolnila ponovna obletnica tega romanja – ter nepozabne devetdnevnice k Mariji iz Guadalupe leta 1970, pri kateri je s tolikšno vero molil za Cerkev, za papeža in za Opus Dei. Predlagam vam, da se na letošnje *majsko romanje* podamo tesno združeni z temi nameni, ki so

še vedno nameni našega ustanovitelja v nebesih.

V drugo polovico meseca, 19. maja, nam liturgija polaga slovesnost binkošti, v nedeljo zatem pa praznik presvete Trojice. Tolažnik je v življenju Cerkve – tako sedaj kot v času apostolov in vedno – tisti, ki kristjane krepi in jim daje pogum za oznanjevanje Jezusa po vseh krajih sveta. Premišlujte o tem, kaj se je zgodilo po smrti prvega mučenca Štefana. *Tisti dan*, natančno piše v Apostolskih delih – *je nastalo veliko preganjanje Cerkve v Jeruzalemu. Vsi razen apostolov so se razkropili po krajih Judeje in Samarije.*[19]

Namesto, da bi tisto preganjanje zavrlo rast Cerkve, je povzročilo njegovo širitev izven meja Jeruzalema. Uvedeno je bilo v nove kraje, prineseno novim narodom, tudi ljudem, ki niso bili del izraelskega ljudstva, na primer Samarijanom. Enako se je dogajalo

svetemu Pavlu na njegovih apostolskih potovanjih.

Ko premišljujemo te dogodke, na katere nas spominjajo berila v velikonočnem času, se moramo po zdravi logiki vprašati: ali pričujem o svoji veri v Kristusa? Ali prosim Boga, naj predvsem v tem letu vere v meni poveča to božjo krepost, skupaj z upanjem in ljubeznijo? Ali odločno premagujem človeške ozire in druge prepreke, ki me odvrčajo od apostolskega dela? Mi misel na to, da vstali Jezus hodi z menoj po vseh stezah mojega običajnega življenja, pomaga biti bolj drzen? Ali pogosto stopim pred tabernakelj in prosim za večjo pobožnost v mojem odnosu do Njega in do njegove presvete Matere? Poslušajmo vprašanja, ki nam jih postavlja papež Frančišek: **Ti in jaz – ali častiva Gospoda? Ali prihajava k Bogu samo zato, da bi ga prosila ali se mu zahvalila, ali se obračava k njemu tudi zato, da bi ga častila?**

(...) Častiti Gospoda pomeni dati mu mesto, ki mu pripada; častiti Gospoda pomeni pritrditi, verovati – a ne samo v besedah – da edinole On zares vodi naše življenje[20].

Prejšnji mesec sem šel na kratko potovanje v Libanon. Kot vedno sem računal z vašo pomočjo pri spodbujanju apostolskega dela vernikov Prelature v tej predragi deželi, križpotju Srednjega vzhoda. V spremstvu vseh vas sem molil pred našo Libanonsko Gospo v svetišču v Harissi ter prosil predvsem za mir na tamkajšnjem območju ter drugod po svetu. Ne opustimo zatekanja k sveti Mariji v vseh potrebah Cerkve in družbe. To je drža, katere nas naša Mati uči na praznik obiskanja, na zadnji dan tega meseca: v vsakem trenutku povečevati svojo pripravljenost za služenje drugim ljudem v različnih okoliščinah, kakor je Marija služila svoji sestrični Elizabeti.

Ponesite k naši Gospe moje namene.
V tej prošnji ni nikakršnega egoizma,
saj je vanjo vključena – med
mnogimi drugimi nameni – tudi vaša
vsakodnevna zvestoba, ki jo zarisuje
veselje, vztrajnost, želja po osebni
svetosti in apostolski gorečnosti.
Prositate Mater Cerkve, naj od presvete
Trojice izprosi mnoge duhovnike,
popolnoma predane svoji službi, za
vso Cerkev in za ta *delček* Cerkve, ki
je Prelatura. Na poseben način ji
priporočite nove duhovnike Dela, ki
bodo 4. maja prejeli mašniško
posvečenje, da bodo – kakor je želel
naš Oče – ***sveti, učeni, veseli in
športni na nadnaravnem
področju.***

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+Javier

Rim, 1. maj 2013

[1] Rimski misal, Nicejsko – carigrajska veroizpoved.

[2] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 665.

[3] *Apd* 1, 3.

[4] *Lk* 24, 45-48.

[5] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 29. 10. 1972.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 3. 11. 1972.

[7] *Lk* 24, 50-51.

[8] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 4. 2013.

[9] Prim. *Jn* 14, 2-3.

[10] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 666.

[11] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 4. 2013.

[12] *Jn* 14, 6.

[13] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 19.

[14] *Lk* 24, 52-53.

[15] Prim. *Jn* 16, 6.

[16] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 4. 2013.

[17] *Prav tam*.

[18] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 121.

[19] *Apd* 8, 1b.

[20] Papež Frančišek, Homilija v Baziliki svetega Pavla zunaj obzidja, 14. 4. 2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-maj-2013/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-maj-2013/) (9. Avg. 2025)